

[Lava]

“Mag ik een vulkaan, mama?”

Mireille lachte.

Ze vulde zijn bord met puree in de vorm van een berg.

Bovenaan drukte ze voorzichtig met een soeplepel een klein putje.

“En het grootste balletje in het kuiltje”, zei Mathieu opgewonden.

Dat deed ze.

Ze schepte een grote lepel vol en liet de saus over de gehaktbal en de berg puree naar beneden sijpelen.

“Lava!”, lachte Mathieu.

Mireille keek naar haar zoon.

Wat was hij groot geworden.

42 jaar al. Het was snel gegaan.

Onderaan zijn ‘berg’ legde ze nog vijf kleinere balletjes.

“Smakelijk, jongen.”

Het was iets na twaalf. Nonkel Vardar en tante Martine zouden er bijna zijn. De dag van de jarige Mathieu was bijna halverwege. Veel was er die ochtend nog niet gebeurd. Veel zou er vandaag ook niet gebeuren. Of daar had hij toch op gehoopt. Mathieu hield van routine. Onverwachte wendingen maakten hem snel nerveus.

[Mireille Mathieu]

Mathieu was die ochtend omstreeks tien uur opgestaan en in sponsen pyjama naar de zitplaats gestapt. Zijn moeder had de

woonkamer al versierd met kleurrijke vlaggetjes. Ze had er gehaald met cijfer twee en cijfer vier en deze de voorbije weken vakkundig met elkaar verbonden wanneer Mathieu aan het slapen was. Terwijl hij koffie aan het drinken was, bracht ze twee éclairs uit de keuken. Op de ene éclair had ze vier kaarsjes gezet, op de andere twee.

“Blaas maar, Mathieu”, fluisterde ze.

Ze sloeg haar handen tegen elkaar, applaudisseerde zacht en gaf hem een knuffel.

“Proficiat, jongen. Proficiat.”

Ze drukte drie natte zoenen in het hoekje van zijn mond en vertelde voor de tweede keer dat nonkel Vardar en tante Martine straks zouden komen met een geschenk.

Mathieu lachte en blies de kaarsjes in één adem uit.

Ze applaudisseerde opnieuw zacht en vulde zijn koffiemok tot bijna aan de rand bij.

“Is het goed als ik die éclairs straks opeet, mama?”

Mireille knikte begrijpend, haalde de kaarsjes uit de éclairs en stak de twee taartjes in de koelkast.

Voor straks.

Ze smeerde hem twee witte boterhammen met choco en sneed er de korstjes af.

Mathieu spoot routineus wat insuline in zijn buik en begon voorzichtig te eten.

Zijn moeder bladerde door de krant. De Jommekeskrant had ze ondertussen al klaargelegd voor haar zoon. Op woensdag was dat een vast gegeven. Mathieu mocht dan wel van middelbare leeftijd zijn, als er iets was wat hij graag deed, dan was het wel de zeven verschillen zoeken in de Jommekeskrant.

De eerste twee vond hij vrij snel. Ook het derde en vierde verschil volgden vlotjes. Het vijfde liet even op zich wachten, maar daarna hield zijn pen halt.

Mireille keek bezorgd op van achter haar krant.

“Lukt het, Tieutje?”

Met de lippen op elkaar geperst, schudde hij zijn hoofd.

Mireille drukte haar bril omhoog en ging met een strenge blik en getuiste lippen achter hem staan terwijl ze haar schort achteraan opnieuw dichtknoopte.

Ze vergeleek de twee tekeningen meticuleus en al snel zag ze het.

“Tip. Papegaai.”

Mathieu sloeg zichzelf met de vlakke hand tegen het voorhoofd.

Hij had niet gezien dat de bek van Flip op de afbeelding links scherp was en op de rechtse stomp.

“De laatste is voor jou hoor Tieutje.”

Mathieu gleed met zijn vinger over de tekening.

Van links naar rechts, van rechts naar links.

Van onder naar boven, van boven naar onder.

En plots zag hij het.

Het strikje van Peggy was links kleiner dan rechts.

Mireille applaudisseerde opnieuw zachtjes.

Ze was blij en opgelucht voor hem.

Toen hij vijfendertig was, ging hij door een fout in de Jommekeskrant compleet door het lint. Er waren maar zes verschillen verstopt in de tekening in plaats van zeven. Vier dagen was Mathieu bezig geweest, tot wanhoop van Mireille die uiteindelijk de redactie had gebeld. Die hadden reeds een paar telefoontjes van soortgelijke gefascineerde zoekers gekregen.

Mathieu was razend.

In een vlaag van zinsverbijstering had hij in de houten leuning van de stoel gebeten en daarbij was een stukje kroon van een van zijn onderste tanden afgekraakt.

De volgende dag konden ze al bij tandarts Geert Walrave terecht. De ingreep om het stukje tand te herstellen hield op zich weinig in, maar toen Geert vroeg hoe het was gebeurd, schoot Mathieu opnieuw in een kramp waardoor de tandarts per ongeluk zijn herstelnaald in de onderlip van Mathieu boorde. Hij krijste het uit. Twee kleine extra hechtingen werden zijn deel.

Mireille had tijdens de hele ingreep zijn hand vastgehouden.

Nu, zeven jaar later, was Mireille nog altijd opgelucht eens hij alle verschillen had gevonden.

Het gaf rust.

“In Blankenberge komt er een nieuwe Lidl”, zei Mireille.

“Leuk voor die mensen”, antwoordde Mathieu.

Mireille las vaak nieuws voor.

Kort.

Onbenullig.

Geen artikels over regeringsformaties of een vaccin tegen één of andere vorm van psoriasis die plots op de markt zou komen. Nee, geen ernstige dingen. Luchtig werk.

Mireille wierp een snelle blik op haar telefoon. Ze had geen berichtjes.

“Na de middag komen Vardar en Martine. Voor je verjaardag.”

“Dat zei je al drie keer mama.”

Mireille zweeg. Een drukkende stilte vulde opnieuw de kleine woonkamer.

Telkens hij de naam Vardar hoorde, kromp Mathieu ineen.

Tante Martine, de introverte en kleurloze zus van Mireille, had reeds een tiental jaar een relatie met Vardar Prychynenkjev, een

boomlange Tsjetsjeen die ginds als beroepsmilitair had gevochten tijdens de tweede burgeroorlog. De vele littekens en de zwarte lap voor zijn linkeroog vormden een blijvende herinnering aan die intense periode. In 1999 werd hij gedecoreerd en zwaaide hij af. Tien jaar later leerde hij Martine kennen op een cruise langs de Noorse kust. Het klikte meteen, ook al begrepen ze elkaar enkel in gebrekkig Engels. Martine smolt voor de spieren van Vardar. Vardar smolt voor de stilte die Martine altijd creëerde. Een romance werd enkele jaren later een huwelijk. Toen Vardar een getuige nodig had, koos hij Mathieu.

“I want the boy”, had hij gezegd. Hij had Mathieu in de nek gegrepen en een meter de lucht in getild. Mathieu krijste als een speenvarken dat gekeeld zou worden.

Vardar nam Mathieu altijd bij zijn nek.

Of hij nam zijn hoofd onder de arm en wreef, met zijn knokkels, hard en snel heen en weer over de bovenkant van zijn kruin terwijl hij luid riep: “I love you so much, Mathieu”.

Vardar zag Mathieu graag, maar de manier waarop hij dat toonde, tarte soms alle verbeelding.

Mathieu bladerde verder in de Jommekeskrant. Eens zijn moeder klaar was met de eerste pagina's zou hij, ondanks zijn weinige maatschappelijke interesses, toch ook even de krant doorbladeren.

Op de radio zong Bart Kaëll over de Marie-Louise.

Hij neuriede zacht mee.

Mathieu hield van Vlaamse muziek.

Zijn moeder ook, maar zij had het nog net iets meer voor Franse chansons: Claude François, Jacques Dutronc, Johnny Hallyday